

UMUT IŞIĞI

Umutlarım tamamen yıkılmıştı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bu çocuk bana suçluluk veriyor, beni üzüyordu. Hayatım tamamen karardı. Ben bu durumdan nasıl kurtulacağım. Bu kadar acı neden? Neden bu diğer çocuklarım gibi değil? Bütün gebeliklerim aynıydı. Hem bunda hiç sorun da yaşamamıştım. Her şey gayet normaldi. Doktorlar da öyle dememiş miydi? Peki, şimdi bu farklılık neden? Benim çocuğum neden oturmuyor, neden adını söylediğimde bakmıyor, neden annesini yani beni tanımıyor, neden sürünmüyor, emeklemiyor, yürümüyor? Oysa 1 yaşına kadar götürdüğüm bütün doktorların hepsi, bu çocuk normal demişlerdi. O zaman benim çocuğum neden ses vermiyor. Çıldırarak üzereydim. Bu kadar soruya nasıl cevap verebilirdim. Ya da hangi sorudan başlamalıyım, bilemiyordum. Küçük kızımın bir suçu yoktu. Onu tedavi etmeliydim. Ama nasıl? Hiçbir fikrim yoktu.

Ben bunları düşünürken doktorların bana söylediği hiçbir şeyi duymamıştım. Bana anlattıklarının sonuna gelmişti. Baştan alın hiçbir şey anlamadım demek istediysem de utandım. Ona nasıl diyebilirdim ki. Benim çocuğumla ilgili konuları bana anlattın ama ben hiçbir şey dinlemedim. Hatta anlattıklarından tek kelime bile duymadım diye

Hayat çekilmez olmaya başladı. Çocuğum gün geçtikçe büyüyor, ama ben hiçbir şey yapamıyorum. Bu benim suçum olmalı. Ben kesinlikle bir suç işlemiştim. Günlerce ne yaptığımı düşündüm. Kendimi suçladım. Sürekli ağlıyor ve çocuğumun sebebi olduğum fikriyle yanıp tutuşuyordum. Kendimden nefret ediyordum. Bu bir dönem devam etti. Hayat hiç çekilmez olmuştu. Küçük kızımda bu durumdan çok etkilenmişti. Sürekli ağlıyor, huysuzlaşıyordu. Kızım için kendimi toparlamaya karar verdim. Onunla daha çok ilgilenmem gerekiyordu.

Kızımınla birbirimize çok bağlanmıştık. Aslında tek taraflı bir bağlanmaydı. Kızımın benden haberi yoktu. Babası sadece kızımınla ilgilenmemden rahatsız olmaya başladı. Ona o kadar sinirleniyordum ki, o an boğabilirdim. Benimle ilgilenmiyorsun, diğer çocuklarını görmüyorsun demişti. Deliye döndüm. Zaten kızımın bu hale gelmesinin sebebi oydu. O baştan beri bu bebeği istemiyordu. Hep bir kaza sonucu olduğunu söylüyordu. Evet, benim kızım bunları hissetmiş ve bize küsmüştü. Sürekli kavgalarımız başlamıştı. Ben onu suçluyor ve bundan dolayı onu affedemiyordum. Hayatı kendimize zindan etmiştik.

İlerleyen her günün küçük kızıma zarar verdiğini, onun için bir şeyler yapmak gerektiğini daha iyi anladım. Kızımı en iyi doktorlara götürmeliydim. İyileşmesi için elimden geleni yapmalıydım. Ankara'da çok iyi doktorların olduğunu söylemişlerdi. Küçük kızım ve eşimle birlikte yola koyulduk. Kızımı gösterdiğimiz doktorlar, teşhis koymakta zorluk çektiklerini söylüyorlardı. Çünkü daha küçüktü, minik yavrum. Söyledikleri beni çok mutlu etmişti. 6 aylık bir eğitimle yaşatlarını yakalayabileceğini söylüyorlardı. Öyle mutlu olmuşum ki, dünya etrafımda dönüyordu. Arabayla memlekete geri dönüyorduk. Minik kızım uyuyordu. Ben de başımı cama yaslamış, dışarıyı seyrediyordum. Kızım uyanmış, anne ben seni çok seviyorum diyordu. Kızıma sarılmış, öpüp kokluyordum. Ben de seni seviyorum bir tanem. Elini tutmuş onunla yürüyor, parka götürüyordum. Kaydırdıktan kayıyordu. Öyle mutluymuş ki kahkahalar atıyordu. Mutluluktan ayakları yerden kesilmişti.

Eşimin sesiyle irkildim. Bak kız uyandı ağlıyor diye. Kızımı kucağıma aldım. Onu öpmeye başladım. Memlekete geldiğimde bizi asıl bekleyen sorunu unuttuk. 6 aylık bir tedavi. Peki, bu tedaviyi kim verecekti. Kim bu konuda bize yardımcı olacaktı. Minik kızım daha çok küçüktü. Onu hiçbir kurum kabul etmezdi. Daha önce sormuştuk çünkü. Ne yapacağız biz diye arkadaşşıma anlatıyordum. Benimle o da dertlenmeye başladı. Kim bakar benim kızıma. Kim yardımcı olur bize. Ya da kime güveneceğim. Tanrım, bir çıkmazdaydım bir türlü kurtulamıyordum.

Beynim durmuştu. Oturup sadece düşüncelere boğuluyordum. Çaresizlik çok zor bir şey, ama kendi canından birine yardım edememenin çaresizliği ise tarif edilemez bir acı

doğuruyor insanın yüreğinde. Tam bunları düşünürken telefon sesiyle irkildim. Arkadaşım bana kızıma bakacak ve bu işi severek yapabilecek bir öğretmenin olduğunu söyledi. Kul sıkışmayınca, Hızır yetişmezmiş ya. O zaman daha iyi anladım.

Kızımın birlikte okula gittik. Kızıma yardım edecek bayan çocuk gelişimi öğretmeni idi. Tüm gün yardımcı olamayacağını, günde bir ve ya iki saat yardımcı olabileceğini söyledi. O günden itibaren Beren ile hafta içi her gün buluşup, eğitici oyunlar oynuyorlardı. İlk başlarda Beren hiç ilgi göstermedi. Bakmıyor, bir şey söylemiyor, yürümüyordu. O kadar anlamsız bakıyordu ki hayata, Ayşe hanım ne yapacağını şaşırılmıştı. Acaba Beren iyileşir miydi? İşe yürüterek başladı. Bacakları çok zayıf olan kızım yürürken ağlıyordu. Beren'in ağlamasını duydukça kendimden geçiyordum. Ayşe hoca ne kadar acımasız, bir çocuğun üzerine bu kadar gidilir mi? Diye düşünüp duruyordum. Peki, Ayşe hoca neden bu kadar sert davranıyordu kızıma? Ben kızımı ona emanet etmişim. Ayşe hoca düşüncelerimden habersiz, kızımın ilgileniyor, onun yapması gerekenlerin üzerinde ısrarla duruyordu. Onun gözlerine baktım. Nemlenmişti. O da kızımın incittiğinin farkındaydı. Demek ki o da üzülüyordu. Tıpkı benim gibi. Ayşe hoca dersi bitirmiş, yanıma geliyordu. Bir aydan beri bir şey söylemeyen Ayşe hoca, Beren'le ilgili konuşmaya başladı. Biliyorum, Beren'in üstüne çok gidiyorum. Belli ki canı çok acıyor ve ağlıyor fakat emin olun ben bunları yaptığım zaman mutlu olmuyorum. Hatta o kadar üzülüyorum ki bazen bende oturup onunla birlikte ağlamak istiyorum. Beren 20 aylık bir bebek. Yürümesi gerekiyor. Onun için bir gün değil bir an bile çok önemli. Yaklaşık 1 aydır bu alıştırmaları yapıyoruz. Size şu konuda sevinçli bir haber verebilirim. Eğer bu şekilde devam edersek önümüzdeki ay Beren yürüyecektir. Bundan emin olabilirsiniz. Ayşe hocanın son sözleri beynimde şok etkisi yarattı. Ayşe hocaya bir şey demeden ayrıldım. Aman Allah'ım. Duyduklarım doğru muydu? Gerçekten minik kızım 1 ay sonra yürüyecek miydi? Ama Ayşe hoca bunları söylerken kendinden emindi. Acaba söylemek için erken davranmamış mıydı? Çünkü Beren hala emekliyordu. Yürüme belirtisi hiç göstermemişti ki. Bu kadar net bir tavır neden? Gerçek mi acaba söyledikleri? Sevinmeli miyim? Sevinmek için erken olmaz mıydı? Beren değil yürümeyi, adım atmaya korktuğu için ayakta durmayan bir çocuk. Ah! Ayşe hocam, Ah! Ne diye böyle bir şey söyledin. Bunu söyleyince kızım yürüyecek mi? Yürüseydi de öyle sevinseydik. Şimdi ne sevinebiliyor ne de üzülebiliyordum.

Eve yetişmişim. Ayşe hocanın bana söylediğini evdekilere söylemeyecektim. Olmazsa böyle bir şey herkes hayal kırıklığına uğradı. Aklımdan neler geçiyor, diye hayıflandım. Ayşe hoca kızıma inanıyor ama ben inanmıyorum. Kızıma haksızlık ediyorum. Evet, Beren'in bir şeyi yok. Doktorlar da atipik otizm, eğitim alarak normal çocuklar gibi olur, açığını kapatır dememişler miydi? Demek ki kızım gerçekten yürüyecek. Ayşe hoca bunu boşuna dememişti. O da çocuk gelişimci. Çocukların geçirdiği evreleri biliyor. Ben de ona yardım etmeliyim. Kızımın yürümesi neye bağlıysa onu yapmalıyım. Ona destek olmaya karar verdim. Ayşe hocanın bana neden bunu söylediğini şimdi daha iyi anlıyordum. İnanmak ve hedef koymak. Her eğitime aldığımda kızımın yürüyeceğinden emindim artık. İkisi öyle bütünleşmişlerdi ki. Biri inat ediyor diğeri yapıyor. Bazen de Ayşe hoca küsüyor, minik kızım ondan ilgi istiyor. Kızımın sadece yürüyeceğinden emin değildim. Koşup oynayacağından, konuşup eğleneceğinden ve öğreneceğinden de emindim. Minik kızım annesinin ve babasının yokluğunu fark etmiyordu. Onu her hocaya bıraktığımda beni istiyor ve bunu ağlayarak ifade ediyordu. Bu hastalığa sahip çocuklar, anne ve babasını tanımamış, onlara tepki vermemiş. Benim kızım bizi tanıyordu. Tepkisinden de daha iyi anlıyorum. Her geçen gün bizi daha çok istiyordu. Bu da Ayşe hocanın işini zorlaştırıyordu. Bir ara kızımın bir şeyler öğrenmek istemediğini fark ettim. Bunu hocası da söylemişti. Kimseden yardım istemiyordu. Sürekli tüm yardımları reddediyordu. Bu yüzden Ayşe hoca bir de evinizde alıştırmalara devam edelim. Bakalım bu durum onu nasıl etkileyecek dedi.

Akşam yemeğini birlikte yedik. Ayşe hoca minik kızımı odasına götürmeden önce biraz yürütmek istedi. Ayağa kaldırdı. Beren yürürken ellerini bıraktı. Beren birkaç adımı tek başına attı. Hepimiz çok sevinmiştik. Beren bu sevincimizi görünce, onu her ayağa kaldırdığımızda adım atıyor ve düşmemek için de çaba harcıyordu. Öyle sevinmiştik ki, minik kızımın tek başına ayağa kalkmak için çaba harcadığını fark etmedik. Sevinç bir duraksama gösterdi. Herkes susmuş ve Beren'e dikkat kesilmişti. Beren kendi başına ayağa kalkma çabası veriyordu. Ayağa kalkmak için öyle zahmetler veriyordu ki, yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Hepimiz içimizden hem yapamaz diye geçiriyor hem de yapmasını tüm içtenliğimizle istiyorduk. Yüzlerde hadi, kızım hadi yavrum sen bu işi yaparsın. Biraz daha gayret. Yapacaksın. Bu düşünceler ve duygular havada uçuşurken Beren ayağa kalkmayı başardı. Biraz sendeledi. Sonra adım atmaya başladı. Beren her adım attığında bizde zıplıyorduk. Sevinçten ne yapılabilirdi ki. Sarılmak istesen yürümesini engellemiş olacaktık. Dört beş adımdan sonra Beren düştü. Hepimiz kendimize gelmeye başlamıştık. Beren yürüdü. Bundan sonra her şeyi başaracaktır. Beren o kadar mutluydu ki. Kendi başına ayağa kalkmaya çalışıyor ve yürüyordu. O gün defalarca düşmesine rağmen minik kızım bunu yapmaktan sıkılmadı. Bu onun zaferiydi. Elbette defalarca, defalarca yapmalıydı. Bu hazzı milyonlarca defa hissetmeliydi. Öyle de oldu. Minik kızım o günden sonra yürümeye başladı. Öyle masum bir yürüyüşü onun yürüyüşü.

Minik kızım yürümeye başladıktan sonra kendine daha çok inanmaya başladı. Her şeyi kurcalıyor ve yeni şeyler öğrenmek istiyordu. Ona hiçbir şekilde engel olmadım. Beren'im her eğitimden sonra yeni sesler de öğrenmeye başlamıştı. "E" dedi ilk başta. Bunun arkasından "A" demeye başladı. Daha sonra "ba-ba" arkasından da "aba" dedi. Her çıkardığı ses bize bir umut ışığı oluyordu. Kızım büyüdükçe daha da öğrenecekti. Buna o kadar inanmıştık ki. Beren de bizi hiç yanıltmıyordu. Çok istekle öğreniyordu. Ama tek sıkıntımız etrafında oynayan çocuklara, yapılan şeylere dikkat etmemesiydi.

Bir gün Beren'i derse götürdüğümde, Ayşe hocanın yanında 3 yaşında bir kız çocuğu vardı. Komşusunun kızıydı. İlk başta öyle sinirlendim ki. Ayşe hoca bu kızla ilgilenirken benim minik kuşumla ilgilenmeyecek ve onunla zaman geçiremeyecek diye. Ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. Ayşe hocanın bana söylemesine rağmen yine de kendimi alıkoyamadığım düşüncelerin hepsinin tamamen yanlış olduğunu Beren'deki değişikliklerden sonra anladım. Birkaç hafta sonra minik kızım 5 yaşındaki abisiyle oynamaya, ona sarılmaya yaptıklarını yapmaya başladı. Çevresinde olup bitenleri izlemeye, merak etmeye, olayların nasıl olduğunu dikkat etmeye başladı. Beni ve babasını daha da iyi tanıyordu. Artık anlamsız bakışlarının yerine daha anlamlı ifadeler aldı. Tatlı kızım artık normal çocuklar gibi çevresinde olup biten ne varsa kaydediyor. Bunları sonra kendisi de yapıyordu. Bu şekilde ilerlemesi bizim ayaklarımızı yerden kesmişti. Babasıyla ben birbirimize daha da kenetlenmiştik. Önceleri çok olumsuz bakan eşim de umutlu bakışlarıyla kızımıza destek oluyor ve onun için elinden geleni yapıyordu.

Yıllar yılları kovaladı. Derken, minik kızım 5 yaşına bastı. Şimdi, kızım anasınıfına gidiyor. Arkadaşlarıyla oynuyor. Çizim yapıyor. Arkadaşlarıyla boyama yaparken boyalarını da paylaşıyor. Öğretmeninin dediklerini harfi harfine uyguluyor. Kuralları kesinlikle çiğnemiyor. Kurallar çiğnendiğinde çok fazla tepki veriyor. Arada sırada da olsa arkadaşlarını umursamayabiliyor. Makasla kâğıdı keserek şekil çıkarabiliyor. Resim çiziyor ve boyuyor. Kızımın bu azmi de bize ve tüm çevremizdekilere yeni bir UMUT IŞIĞI oldu.

